ἡμᾶς συμπάθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην θὰ ἐπιπέσῃ ἐφ' ἡμῶν ἐντὸς τῶν ἐπομένων πέντε ἐτῶν κεκρυμμένη ὄπισθεν τῶν Βουλγάρων καὶ Σλαύων της.

—Τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἐκόπασεν ἀλλὰ δὲν ἔληξε· ταχύτερα θέλει ποιήσῃ τὴν ἐξακολούθησίν του ἤ ὅτι τις φρονεῖ· πολὺ ταχέως θὰ ἔχωμεν πόλεμον...... ἐγὼ τὸν περιμένω ταχύτερα τοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον λέγετε εἶπεν ὁ Σαῒδ πασᾶς.

— Λοιπὸν ἀφοῦ οὕτω εἶνε ἐξρχώτατε καὶ ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι διατρέχομεν τὸν αὐτὸν κίνδυνον διατὶ ἡ Τουρκία νὰ μὴ φανῇ γενναία οἰκειοθελῶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὅτι ὑποχρεοῦται ὑπὸ τῶν Φράγκων; Διατὶ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Φράγκους αἰωνίως ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ πράγματά μας; Τοιοῦτόν τι πρὸ τοῦ αἰῶνος τούτου δὲν ὑπῆρχε. Πρῶτος ὁ Ἀλῆ-πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἔφερεν αὐτοὺς ἐνταῦθα συνεννοούμενός ποτε μετὰ τῶν Γάλλων ποτὲ μετὰ τῶν Ρώσσων καί ποτε μετὰ τῶν Ἄγγλων. Σήμερον πάντες οἱ τυχοδιῶκται τῆς Εὐρώπης ἔρχονται ἐνταῦθα καὶ λαμβάνουσι τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις παραγκωνίζοντες Τούρκους καὶ Ἕλληνας. Δύνασθε νὰ μοὶ δείξετε ἐκτὸς τινων ἐξαιρέσεων ἕνα τούτων ὅτι ἦτο ἀνὴρ σεβαστὸς ἐπιφανὴς καὶ πλούσιος εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὅπως ἔλθῃ καὶ ὑπηρετήσῃ ὑμᾶς;

— Ὁμιλεῖτε μὲ πολλὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἀλήθειαν καὶ τίς δὲν βλέπει ταῦτα προσέθεσεν, ὁ ὑπουργὸς ἀνεγερθεὶς δὲ μικρὸν ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ προσφέρων μοι ἓν σιγαρέτον, εἶπε τώρα ἂς ἴδωμεν τίνι τρόπῳ θὰ κατορθώσωμεν τοὺς Ἀλβανούς, οἵτινες ἠγέρθησαν καθ' ἡμῶν διὰ τὴν παραχώρησιν τῶν Ἰωαννίνων νὰ μείνουν ἥσυχοι. — Ἅμα παραχωρήσητε τὰς χώρας ταύτας ἡμεῖς τοὺς καθησυχάζομεν. Πῶς δύνανται οὗτοι ν' ἀντιτάξουν βίαν ἐναντίον 50000 στρατοῦ τακτικοῦ καλῶς παρεσκευασμένου ὡς τὸν ἡμέτερον καὶ μιᾶς ὁλοκλήρου ἐθνοφυλακῆς καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν; ἀλλ' οὗτοι βεβαιωθῆτε δὲν θὰ πράξουν τοιοῦτόν τι· πρῶτον διότι ἐν τῷ συντάγματι ἡμῶν θὰ εὕρουν τὴν ἰδίαν ἰσοπολιτείαν ἣν χαίρουσιν οἱ Τοῦρκοι καὶ Ἰουδαῖοι τῆς Ἑλλάδος. Δὲν χαίρουσι οὗτοι τὰ αὐτὰ τοῦ ὑψηλοτέρου ὑποκειμένου ἐν Ἑλλάδι προνόμια; — ὢ Ναὶ γνωρίζω τοῦτο, διέκοψεν ὁ Σαῒδ πασᾶς. — Ἅμα γίνῃ ἡ ἕνωσις ἐξηκολούθησα τοὐλάχιστον δέκα βέηδες θὰ γίνουν βουλευταὶ ἂν θέλουν καὶ ἄν τις τούτων ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ὑπουργὸς, θὰ καθέξουν οἱ ἄλλοι νομαρχιακὰς θέσεις ἢ ἄλλας ὑψηλὰς θέσεις ἐκτὸς τοῦ κράτους, οἱ Ἀλβανοὶ θὰ ἀπαλλαγθῶσι τῶν βαρέων φόρων τοὺς ὁποίους εἶσθε ἠναγκασμένοι σήμερον νὰ θέτητε ἕνεκα τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ὑμῶν. — Ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν τὴν Ἰταλίαν ἥτις ἀπειλεῖ διὰ τὴν παραχώρησιν ταύτην διέκοψε καὶ αὖθις. — Καὶ τί δουλειὰ ἔχει ἡ Ἰταλία ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πράγματά μας; Εἶχεν αὐτὴ ποτὲ πρότερον φωνὴν τοιαύτην; Ἀφοῦ αὐτὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ζυγοῦ τοῦ κλήρου αὐτῆς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν ἐνῷ ἡμεῖς οἱ δύω δοξάζοντες τὸν αὐτὸν Θεὸν προσπαθοῦμεν νὰ λησμονήσωμεν τὸ σκληρὸν παρελθὸν, δημιουργήσωμεν δὲ ἓν σταθερὸν μέλλον οὗτινος τὰ τείχη οἱ Φράγκοι νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ διαπεράσωσι, καὶ τότε μόνον ἀμφότεροι θὰ ἡσυχάσωμεν.

— Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ δύο Ἡγεμόνες πρέπει νὰ συναπαντηθοῦν, εἶπεν ὁ Σαῒδ πασᾶς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς διπλωματίας ἀφοῦ πρῶτον θέσουν τὰς βάσεις τῶν διαπραγματεύσεων των συνενοηθοῦν καὶ τελειώσουν τὸ ζήτημα. Τὰ αὐτὰ εἶπον πρὸς τὴν Α. Μ. ὅταν μὲ ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ Βερολίνειος συνθήκη δὲν εἶπε τοῦτο: προσέθεσεν ὁ κ. Μαυρογένης. Ἡ Βερολίνειος συνθήκη, ἐξηκολούθησε, λέγει ὅτι μόνον τότε ἡ διπλωματία νὰ μεσολαβήσῃ ὅταν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν συμφωνήσουν. Ἀλλὰ νῦν ἡ διπλωματία ἀντὶ νὰ μεσολαβήσῃ ἐπεμβαίνει ἀπειλητικῶς.

— Καὶ ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ τίποτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... ἐτελείωσέ ποτε τίποτε ἡ διπλωματία ὅπως ἔπρεπε διὰ νὰ τελειώσῃ καὶ τοῦτο; εἶπεν ὁ Σαῒδ πασᾶς· μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησεν· εὔχομαι ὅτι θὰ θριαμβεύσωμεν ἀποφεύγοντες τὸν πόλεμον, συμφιλιοῦντες, συμμαχοῦντες καὶ ποιοῦντες μίαν surprise εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁποία δόξα διὰ τοὺς δύω Ἡγεμόνας. — Οἱ δύο Ἡγεμόνες δὲν θὰ βραδύνουν νὰ συνενοηθῶσι ταχύτερα μεταξύ των, εἶπεν ὁ Σαῒδ πασᾶς θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ἰατρόν.

Ὁ κ. Μαυρογένης μοὶ ἐξήγησε μετὰ ταῦτα ἀπερχόμενος ὅτι πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἀνακωχῆς καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου οἱ διαπραγματευόμενοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Κζάρου ἐζήτουν μετ' ἐπιμονῆς τὸν τουρκικὸν στόλον. Τότε ὁ ἴδιος Σουλτάνος τηλεγραφικῶς ἤρχισε νὰ συνεννοῆται μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ βλέπων ὅτι ὁ Σουλτάνος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὸν καύσῃ μᾶλλον ἢ νὰ ταπεινωθῇ παραδίδων τοῦτον ἐνέδωκε, παρέβλεψε δὲ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας τραχείας τῶν Ρώσσων αἰτήσεις. Ἔκτοτε ὁ Σουλτάνος πιστεύει πολὺ ὅτι αἱ κατ' εὐθεῖαν συνεννοήσεις τῶν ἡγεμόνων ἁπλοποιοῦν τὰ ζητήματα.

Ἔθιξα μετὰ ταῦτα τῶν Αὐτοκρατορικῶν κτημάτων τὴν χορδὴν, ὁ δὲ κ. Μαυρογένης διακόψας με εἶπεν εἰς τὸν Σαῒδ πασᾶν τὰ τοῦ ἐγχειρισθέντος τῷ Σουλτάνῳ πρό τινων ἡμερῶν ὑπομνήματος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Κλάπκα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενα ὡς καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν ἣν εὗρον ἐν τῷ Σεραγίῳ αἱ ἰδέαι του. Τότε ὁ Σαῒδ πασᾶς εἶπεν ὅτι τῶν κτημάτων ἡ διαπραγμάτευσις πρέπει νὰ γίνῃ πρῶτον μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ὅστις καὶ ἐγνωστοποίησεν ὅτι θὰ πωληθοῦν εἶτα θὰ ὑπάγῃ ὁ ἰραδὲς εἰς τὸν Σουλτάνον. — Τοῦ εἶπον ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐφημερὶς «Πρωΐα» κατεχώρησεν ἄρθρον περὶ τῶν κτημάτων τούτων λέγουσα ὅτι ἂν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν τὰ ἐξωνήσῃ τότε μόνον θὰ πλειστηριασθῶσι, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω τὴν ἐξοχότητά του ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Σουλτάνου εἶναι ἑτοίμη νὰ τὴν ἐξωνήσῃ ἐπιθυμοῦσα ὅπως οὐδεμίαν ὑποστῇ ζημίαν ἡ Μεγαλειότης του. Τοῦτο, προσέθηκα, ἐποίησα καὶ δι' ἄλλης ὁδοῦ γνωστὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Δηλαδὴ ὅτι ὁ κ. Ξένος εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν ἐξωνήσῃ ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἅμα ὁ ἰραδὲς περὶ Ἰωαννίνων καὶ Ἠπείρου εἶναι ἕτοιμος, ἄλλως τε ἡ ἐξώνησις ἀκυροῦται, διέκοψεν ὁ κ. Μαυρογένης.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Σαῒδ πασᾶς, λοιπὸν ποιήσατε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν. ἂν ἔτι δὲν ἐποιήσατε, αὔριον ἄνευ ἀναβολῆς χρόνου τὴν αἴτησιν ὑμῶν.

Ἐνταῦθα ἔλαβον χώραν διάφορα ἄλλαι ὁμιλίαι . . .

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ ζήτημα τῆς συμμαχίας καὶ συζητοῦντες τοῦτο θερμότερον, ἐγὼ εἶπον ὅτι οἱ φράγκοι καλοῦν τοὺς Τούρκους καὶ Ἕλληνας τῆς Τουρκίας βαρβάρους καὶ μωρούς, ἀλλ' ἂν ἔβλεπε καὶ συναναστρέφετο ἐπὶ 30 ἔτη συνεχῶς, ὡς ἐγὼ ἐκείνους, ἤθελε κατανοήσει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλὰς ὠθήθησαν ἐν τῇ παρούσῃ θέσει.

— Ἡμεῖς ἤμεθα οἱ βάρβαροι καὶ μωροί, σείων τὴν κεφαλὴν του ζωηρῶς ἔκραξεν ὁ Σαῒδ . . . ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν πολιτισμὸν των νὰ εἰσχωρήσῃ παρ' ἡμῖν.

Ἐνταῦθα διὰ μακροῦ λόγου ἠναγκάσθην νὰ ἐνδιατρίψω εἴς τινα ἀφορῶντα κοινωνικὰ, ἐθνολογικὰ καὶ τοὺς δεσμούς, δι' οὓς μία συμμαχία δύναται νὰ γίνῃ εἰλικρινὴς διαρκὴς καὶ ἀκλόνητος μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος. Οὗτος δι' ἐνθουσιώδους τρόπου λέγει πρὸς τὸν κ. Μαυρογένην: Θαυμάζω πολὺ τὰς λαμπρὰς καὶ γενναίας ἰδέας τοῦ κ. Ξένου, πραγματικῶς διὰ τοιούτου τρόπου τὰ συμφέροντα ἡμῶν καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν φιλοτιμία τόσον συντυτίζεται ὥστε διὰ παντὸς νὰ συμφιλιωθῶμεν.

Πλεῖσται ἄλλαι ὁμιλίαι ἔλαβον χώραν ἡ οὐσία τῶν ὁποίων ἦτο ἡ συναπάντησις τῶν ἡγεμόνων καὶ μία συμμαχία.

Τὸν ἠρώτησα ἂν ὠνομάσθησαν οἱ ἐπίτροποι τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Ὄχι, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ ὀνομασθοῦν σήμερον ἢ αὔριον. *Θὰ εἶναι μόνον διὰ τὰ προκαταρκτικὰ, διότι δὲν φρονῶ ὅτι τὸ νέον τοῦτο συνέδριον θὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.*

Ἐκ τῶν λόγων του ἐνόησα ὅτι διὰ τῆς διπλωματίας δὲν θέλουν νὰ λάβουν τὴν βερολίνειον Συνθήκην ὡς βάσιν. Τὸν ἠρώτησα τίνες θὰ ἦναι οἱ ἀντιπρόσωποι οἱ Τοῦρκοι; Πιθανὸν ὁ στρατηγὸς Νετζὶπ πασᾶς καὶ ὁ Μουνὶχ ἐφέντης.

Διαμένω κτλ.

(Ὑπογ.) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

(ἀκολουθεῖ).

Ἀριθ. 4042

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Δημήτριος Καλιουντζῆς.

Πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ ἀναγελθέντα δανειστὴν Ἀντώνιον Κιζαράκην, κάτοικον Ἀθηνῶν.

Καλῶ Ὑμᾶς Κύριε, κατὰ τὸ ἄρθρον 989 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅπως ἐντὸς εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς Ὑμᾶς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης προσαγάγητε ἐνώπιόν μου τὰ δικαιολογητικὰ τῶν ἀπαιτήσεων ὑμῶν ἔγγραφα ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἀναγκαστικῶς κατασχεθέντων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου Ἀθανασίου Γιάννη Βασίλη, διανεμηθησομένου διὰ πίνακος κατατάξεως.

Πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγὴ ἢ βραδύτερον πρός με γενομένη παρατήρησις καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Ὁ ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ ἀντίγραφον τῆς παρούσης πρὸς τὸν Ἀντώνιον Καζαράκην καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην Ἀθανάσιον Γιάννη Βασίλη νὰ ἐνεργήσῃ δὲ καὶ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης Ἐφημερίδος «Νέαι Ἰδέαι».

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πρώτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ πρώτου ἔτους.

Ὁ Συμβολαιογράφος

(Τ.Σ.) **Δ. Καλιουντζῆς.**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Σεπτεμ. 1881.

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν

Δ. Καλιουντζῆς.

Εἰδοποιῶ τοὺς πελάτας μου ὅτι ἀναχωρῶν εἰς Λάρισσαν ὅπου θὰ ἐγκατασταθῶ τοῦ λοιποῦ ὡς δικηγόρος, παρέδωκα τὸ γραφεῖον μου ὁλόκληρον εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίοις δικηγόρον κ. Πανογ. Μητροπέραν. Παρακαλῶ δὲ αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐμπιστευόμενοι αὐτὸν ὡς ἐμέ.

Ναύπλιον 22 7βρίου 1881.

Ἀναρ. Ν. Ζαβιτζάνος.

Τὸ ἐν Ἀθήναις Πρακτορεῖον τῶν Αἰγυπτιακῶν ἀτμοπλοίων, ἔχον ὡς γνωστὸν, γραφεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, ἂν τικρὺ τοῦ καταστήματος Μαῦφαρτ, εἰδοποιεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι, ἐπανελθόντος ἐξ Εὐρώπης τοῦ Πράκτορος αὐτοῦ, ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, 26 7βρίου ε. ε.. τὰς ἐργασίας του.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ὁ κ. **Ἰωάννης Πέτρος Λαμπὲλ** διδάσκαλος τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀγγέλλει ὅτι πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀρχαρίων θέλει σχηματίσει ἰδιαιτέρας τάξεις πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς. Δίδακτρα προπληρωτέα κατὰ τριμηνίαν δραχ. **30.**

Προσέτι δίδει μαθήματα καθ' ἑκάστην κατ' οἶκον ἀντὶ δρ. **45** κατὰ μῆνα, τρὶς δὲ τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχ. **25.**

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν οἰκίαν του κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἄνωθεν τοῦ καπνοπωλείου Β. Σιαπάτου καὶ τοῦ κουρείου Π. Φιλιππίδου.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου ἀγγέλει τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι καταλληλότατα διασκευασθέντος τοῦ νέου καταστήματος ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου καὶ ὁδοῦ Παναχοτῶν, ἐγένετο ἤδη ἔναρξις τῶν μαθημάτων τοῦ εἰκοστοῦ ἑβδόμου σχολιακοῦ ἔτους. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ ὑπῆρξε καὶ πάντοτε ὑπάρχει πληρεστάτη ἡ διδασκαλία ἁπάντων τῶν νενομισμένων μαθημάτων ἀπὸ τοῦ νηπιακοῦ μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπειδὴ τακτικώτατα κατ' ἔτος ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον ἐπιδιδομένων πολυαρίθμων προσηκόντως κατηρτισμένων νέων, μεταβαίνουσιν ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτοῦ, εἰς πανεπιστήμια ὄχι ὀλίγοι, ἐπειδὴ μαθηταὶ ἀποκλειστικοὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτοῦ 118 εἶνε ἤδη διδάκτορες ἄλλος ἄλλης ἐπιστήμης, καὶ ἐπειδὴ καταλληλοτάτη εἰς διατήρησιν καὶ βελτίωσιν ὑγείας δίαιτα ἀπήλλαξε τοὺς ἐσωτερικοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐπὶ 27 ἤδη ἔτη παντὸς ἀπευκταίου, ὅλως περιττὴ ἀποβαίνει πᾶσα ἄλλη ὑπὲρ αὐτοῦ σύστασις. Ἡ δὲ πρὸς τοὺς μὴ εὐπορούντας οἰκογενειάρχας, καὶ μάλιστα στρατιωτικοὺς συγκατάβασις τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐκπαιδευτηρίου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διδάκτρων πρὸ δεκαετηρίδων κατέστη πασίγνωστος.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον προσερχομένων μαθητριῶν ἐξακολουθοῦσι γινόμεναι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9—11 π. μ. ὥρας, ἐν τῷ ἰδίῳ ὡς μέχρι τοῦδε καταστήματι (ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 47) καὶ θέλουσι παραταθῇ γινόμεναι πέραν τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἡμέρα δ' ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ὡρίσθη ἡ α'. Ὀκτωβρίου, Πέμπτη.

Αἰκ. Λ. Λασκαρίδου.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ καὶ Μουσαίου οἰκία τῶν κ κ. Σ. Μανιτάκη καὶ Ν. Δαμασκηνοῦ (πρώην Παρῆς Κυπριάδου) περιέχουσα 7 δωμάτια εὐρυχωρότατα, 1 μεγάλην αἴθουσαν, 2 μεγαλοπρεπεῖς εἰσόδους ἐπὶ τῶν ἄνω ὁδῶν, μαγειρεῖον μετὰ μηχανῆς μηχανικοὺς ἀποπάτους πλυσταρεῖα, λουτῆρας, ἀποθήκην καὶ ὑπόγειον (καβὲ) οἴνων, ἄφθονον ὕδωρ πηγαῖον καὶ φρεατιαῖον κτλ. κτλ. Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι λίαν κατάλληλος διὰ ξενοδοχεῖον καὶ ἐμπορικὸν κατάστημα, ὑπῆρξε δὲ ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοὺς κ.κ. Βερρίερ καὶ Λευκαδίτην.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸν κ. Ν. Δαμασκηνὸν, δικηγόρον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ

ΑΔΑΦΩΝ ΠΑΤΗΧΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ

ΕΚΑΤΟΓΧΕΙΡ

Τὸ ἀνωτέρω γνωστὸν ἐργοστάσιον λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ φιλόκαλον κοινὸν τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ὅτι τελειοποιηθὲν καὶ πλουτισθὲν ἐσχάτως διὰ τῶν τελειοτέρων μηχανημάτων ὅπως τὰ ἐν Παρισίοις τελειότερα ἐργοστάσια, ἀναλαμβάνει παντὸς εἴδους ἐργασίαν εἰς τιμὰς κατὰ 20]ου ἔλαττον ἀπὸ πρότερον ἤτοι.

Αον Παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους κάτοπτρα.

Βον Ἔπιπλα ἐπίχρυσα πολυτελῆ παντὸς εἴδους.

Γον Κορνίζας παραθύρων ἐπίσης.

Δον Κοσμήματα δι' ὀροφὰς καὶ τοίχους οἰκιῶν, διαφόρου ῥυθμοῦ.

Εον Κρύσταλλα εἰς οἷον δήποτε μέγεθος λευκὰ καὶ ἀργυρωμένα.

ΣΤον Πλαίσια εἰκόνων ἐλαιογραφιῶν καὶ ἄλλων διαφόρων σχημάτων.

Τιμολόγιον ἔκ τε τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλεται εἰς τὸν ζητήσαντα.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ»

ΓΡΑΦΕΙΟΝ 26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26.

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ 26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησία...........	Δραχ. ν.	12
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις........	»	» 16
Ἐν τῇ Τουρκίᾳ............	Λ. Τουρ.	1
Ἐν τῷ λοιπῷ ἐξωτερικῷ	Φράγκα	25

ΕΤΟΣ Δ'.—ΑΡΙΘΜΟΣ 1043

ΑΘΗΝΗΣΙ, — 25 Σεπτεμβρίου 1881 — ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Δι' ἕκαστον στίχον .... Λ. 50

Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Αἱ πληρωμαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, 5 Ὀκτωμβρίου. — Ἡ Πύλη διεκήρυξεν ἐπισήμως ὅτι ὁ Ἀλῆ-Φουὰδ βέης καὶ ὁ Ἀλῆ-Νιζαμῆ πασσᾶς ἐστάλησαν εἰς Αἴγυπτον ὅπως ἐξετάσωσι τὸν ἀληθῆ λόγον τῆς δυσαρεσκείας μέρους τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Χαλὶμ πασσᾶ διὰ τὴν Αἴγυπτον διαψεύδεται.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, αὐθημερόν.—Ἡ τράπεζα ὕψωσε τὴν προεξόφλησιν εἰς 5 1)3 τοῖς 0/0.

HAVAS.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν δύο ἐν Ἄρτῃ προσφωνήσεις, τοῦ ἀρχιερέως τῶν Χριστιανῶν καὶ τοῦ ἀρχιρραβίνου τῶν Ἰσραηλιτῶν, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος. Δὲν τὸ κρύπτομεν, ἀλλ' ὡς χριστιανοὶ ἐντρεπόμεθα εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἡμετέρου ἀρχιερέως. Ὁποία διαφορὰ μεταξὺ τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τῶν λόγων τοῦ ἀρχιρραβίνου! Ὁ ἀρχιρραβῖνος πανηγυρίζει τὴν ἀναστήλωσιν τῆς τρισεβάστου κυανολεύκου σημαίας. Ἀπ' αὐτῆς ἀρχίζει ὅλην τὴν βασιλικὴν ὑποδεξίωσιν. Ἔχει πρὸς αὐτὴν θελκτικὰ προαισθήματα καὶ διαβεβαιοῖ, ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται τῆς Ἄρτης θέλουν εἶσθαι ἡνωμένοι μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ὁ ἀρχιρραβῖνος εὑρίσκει τὴν ἰδέαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης διὰ νὰ στηρίξῃ τὸ συμβόλαιον τῆς καρδίας του, εὑρίσκει φιλόστοργον Ἑλλάδα, ἐμπιστεύεται εἰς τοὺς φιλελευθέρους θεσμοὺς καὶ κλείει τὸν λόγον διὰ μεγαλοπρεπείας, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ἐκτιμήσουν ὅσοι αἰσθάνονται. Διότι λέγει εἰς τὸν βασιλέα: Ἐν ὀνόματι τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ σὲ εὐλογῶ! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀρχιρραβῖνος ὁμιλεῖ ἐξ οὐρανίου ὕψους. Ἔχει ἐνώπιόν του ἕνα κοσμικὸν βασιλέα καὶ νομίζει, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῷ εἴπῃ σὲ εὐλογῶ.

Ὁ δὲ ἡμέτερος ἀρχιερεὺς ὁποῖος τις ἐφάνη ἀπέναντι τοσαύτης ἀξιοπρεπείας ἰσραηλιτικῆς; Δὲν ἔχει, λέγει, λέξεις ἁρμοδίους, ἵνα ἐκφράσῃ πρὸς τὸν βασιλέα τὴν εὐγνωμοσύνην του! Διατί; τίς νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, διοτι τὸ λέγει ὁ ἴδιος, εὐγνωμονεῖ, διότι παρίσταται πρὸ τοῦ βασιλέως. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀρχιερεὺς τῶν χριστιανῶν ὑπῆρξε τρόφιμος τοῦ ἐν Βυζαντίῳ δεσποτισμοῦ εἰς βαθμὸν διαλύοντα τὸ αἷμα αὐτοῦ πρὸ τῶν κοσμικῶν μεγαλείων, γελοιωδεστέρα κολακεία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοηθῇ πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἀκούσῃ τὰς ἰδέας τοῦ ἐπιτοπίου ἀρχηγοῦ τῶν χριστιανῶν. Ἀλλὰ ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, πρόκειται περὶ ἀρχιερέως, ὅστις εἶχε διορίσει τηλεγραφικῶς πληρεξούσιον ἕνα τιμαριώτην τῆς Ἄρτης, ἵνα καταθέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως δὲν ἠξεύρομεν τί τοῦ ποιμνίου του!

Ὁ ἀρχιερεὺς τῶν χριστιανῶν εὑρίσκει καὶ ἄλλο αἴσθημα βαθείας εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ συμπαθῆ τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν Ἄρταν αἰσθήματα. Ἐν πρώτοις δὲν εἰσερχόμεθα εἰς τὴν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀρχιερεὺς ἀνεκάλυψε τὴν συμπάθειαν τῶν βασιλικῶν αἰσθημάτων. Ὅπως τὸ πάρῃ τις. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχιερεὺς οὔτε κἂν ὑποπτεύεται, εἶναι ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἔχῃ συμπαθῆ πρὸς τὴν Ἄρταν ὅπως καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἐπαρχίαν αἰσθήματα. Θὰ ἦτο παράδοξον νὰ μὴ ἔχῃ ὁ βασιλεὺς αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς ἐπαρχίας, αἱ ὁποῖαι τὸν διατηροῦν βασιλέα των, τὸν δοξολογοῦν καὶ τὸν πληρόνουν ὅσον ταῖς ἐπεβλήθη. Δὲν σαφηνίζει καλῶς ὁ ἀρχιερεὺς διὰ ποίαν περίστασιν ἐπαναλαμβάνουσι δι' αὐτοῦ οἱ Ἀρτινοὶ τὰς συγχαρητηρίους ἐπευχάς των. Θέλομεν δὲ νὰ πιστεύωμεν ἐναντίον τῶν ὅσων λέγει ὁ ἀρχιερεὺς, ὅτι οἱ Ἀρτινοὶ χριστιανοὶ ἐνόουν νὰ συγχαροῦν ἀλλήλους ἐπὶ τῇ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνώσει τῆς χώρας αὐτῶν. Ἡ χαρὰ εἶναι πάντοτε ὡραία, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐκφράζεται αὐτή. Ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ βυζαντινὰ περὶ μεγαλειότητος ὑγιαινούσης, αὐξανούσης καὶ κρατυνομένης ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, περὶ ἀμφιλαφοῦς βασιλικῆς σκιᾶς κλπ., εἶναι ἀκατανόητα διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Προέβημεν μέχρις ἐκεῖ, ἔνθα ἀπὸ ἕκαστον ζητεῖται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντός του, καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ζωὴ, καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ δόξα, ὑπάρχουν ἀμφότερα, διότι στηρίζονται ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ καθήκοντος. Ἔξω τῆς βάσεως ταύτης δὲν ὑπάρχει τίποτε, ἢ κάλλιον ὑπάρχει τι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ τί εἶναι τῆς τύχης συμφύραμα, ἔρχεται ὅπως ἔρχεται, περνᾷ καὶ φεύγει, ὡς ὁ πομφόλυξ, τὸν ὁποῖον ἡ κίνησις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων δημιουργεῖ.

Ὑπερβολικὴν ἰδέαν ἔχει περὶ ποίμνης ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἀρτινῶν. Πάντοτε βλέπει ἐνώπιόν του ποίμνια καὶ φαντάζεται στερεοτύπως τὸν ποιμένα. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ ποιμένα δὲν ἔχομεν παρὰ τὸν νόμον. Ὁ βασιλεὺς εἶναι ἓν ὄργανον ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ νόμου. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς τῶν Ἀρτινῶν τὸν ἐξέλαβεν ὡς ἔχοντα ἀνὰ χεῖρας ῥάβδον σιδηρᾶν, ἵνα ποιμάνῃ τὸν Λαόν του! Τὸ καλλίτερον εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀρχιερέως τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦτο ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὴν εὐλογίαν ταύτην τὴν ἥρπασεν ὁ ἀρχιρραβῖνος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ συνέβη ὥστε τὰ κολακευτικὰ αἰσθήματα νὰ ἀφαιρέσουν τὰ θεῖα.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ ἀνταποκριτής μας ἐπιστέλλει ἡμῖν ἀπὸ 19)1 Ὀκτωβρίου.

Ἡ ἐφημερὶς «Times» δημοσιεύει ἄρθρον τι ἑνὸς ἀνταποκριτοῦ της ἐπανελθόντος ἤδη ἔκ τινος περιοδείας εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην. Ὁ ἀνταποκριτὴς οὗτος λέγει ὅτι ἐν τῇ μεσογείῳ ἑτοιμάζεται κρίσις σπουδαιοτέρα ἐκείνης, ἣν ὑποθέτουσιν οἱ εὐρωπαῖοι διπλωμάται καὶ ἰδίως οἱ ἄγγλοι. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν ὑπολογίζουσι ὃν διατρέχει κίνδυνον ἡ δι' αὐτοὺς τοσοῦτον σπουδαία ὁδὸς τῶν Ἰνδιῶν· θὰ τὸ ἐννοήσωσι δὲ ὅταν, διὰ νὰ προστατεύσωσιν αὐτὴν, δὲν θὰ ἀρκοῦσιν, οὔτε ἀπόφασις οὔτε πολιτικὴ ἐνέργεια. Ἡ ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἡνωμένων κατάληψις τῆς Αἰγύπτου δὲν εἶναι, κατὰ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦτον, πρακτικὸν σχέδιον καὶ ἡ διατήρησις τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων δύναται, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν, νὰ καταστῇ ἀδύνατος. Ἀλλὰ ἔτι μᾶλλον ἡ Ἀγγλία ὤφειλε νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν της οὐχὶ τόσον ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, ὅσον ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἥτις τείνει εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν μιᾶς μεγάλης θαλασσίας δυνάμεως, καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν, ἥτις συμφέρει τῇ Ἀγγλίᾳ νὰ ἦναι ἀνοικτή. Ἡ Αὐστρία πειρᾶται, ὅπως κυριαρχήσῃ ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἵμου καὶ ἡ διπλωματία δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ σκευωρίαι καὶ αἱ διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἠκολούθησαν τὴν λύσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος ἔσχον ἀρχικὸν σκοπὸν τὴν ὁριστικὴν κατοχὴν τῆς Πρεβέζης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῆς Αὐστρίας. Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν δύναται νὰ ἐλπίσῃ τὴν ἑνότητα, εἰμὴ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ Ἑλλὰς καταστραφεῖσα οἰκονομικῶς, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ στηριχθῇ εἴς τινα τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ νὰ

17=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ"=17

VICTOR HUGO

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Μετάφρασις ἐπιδιωρθωμένη

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΦΑΝΤΙΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ — ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

Εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ φαντασθῇ τὰς δύο ἐκείνας γυναῖκας, ἀμφοτέρας ὑπερεξηκοντούτιδας· τὴν κυρὰν Δοξαστὴν, μικρόσωμον, χονδρὴν, γοργὴν τὴν κυρίαν Βαπτιστίνην, προσηνῆ, λεπτὴν, ἰσχνὴν, ὀλίγον τι ὑψηλοτέραν τοῦ ἀδελφοῦ της, φοροῦσαν ἐσθῆτα χρώματος οἷον τὸ τοῦ ψύλλου, χρώματος τοῦ συρμοῦ ἐν ἔτει 1806, ὅτε εἶχεν ἀγοράσει τὸ φόρεμα τοῦτο εἰς Παρισίους, καὶ τὸ ἐφύλαττεν ἔκτοτε. Ἂν θέλετε νὰ μεταχειρισθῶμεν τοὺς χυδαιοτέρους ὅρους, ὡς ἔχοντας τὸ καλὸν νὰ ἐκφράζωσιν ἐν μιᾷ μόνῃ λέξει ὅλην ἰδέαν, ὁλοκλήρου σελίδος ἄλλως χρῄζουσαν, ἡ μὲν κυρὰ Δοξαστὴ εἶχεν ὅλον τὸ ἦθος χωριάτισσας, ἡ δὲ κυρία Βαπτιστίνη, κοκώνας. Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν λευκὴν καλύπτραν, εἰς τὸν λαιμὸν ἀσήμαντόν τι ἐγκόλπιον χρυσοῦν, τὸ μόνον γυναικεῖον κόσμημα εὑρισκόμενον εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἓν λευκότατον στηθόπανον, ἐσθῆτα μέλαιναν πλατείας ἔχουσαν καὶ βραχείας τὰς χειρίδας, ἐμπροσθοποδίαν βαμβακίνην διηνθισμένην πλινθίοις ἐρυθροῖς καὶ πρασίνοις, χονδρὰ πέδιλα, καὶ περικνημίδας κιτρίνας, ὁποίας φοροῦσιν αἱ Μασσαλιώτιδες. Τῆς δὲ κυρίας Βαπτιστίνης ἡ ἐσθὴς ἦτο κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ 1806· μέση κοντὴ, χειρίδες στεναὶ μετ' ἐπωμίδων καὶ κομβίων. Ἔκρυπτε δὲ τὰς πολιὰς τῆς κεφαλῆς της τρίχας ὑπὸ φενάκην βοστρυχισμένην καὶ τὸ σχῆμα κόμης παιδίου ἔχουσαν.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐφαίνετο γυνὴ νοήμων, ζωηρὰ καὶ ἀγαθὴ, καίτοι εἶχε τὰς δύο γωνίας τοῦ στόματος ἀνιούσας ἀνίσως, τὸ δὲ ἄνω χεῖλος παχύτερον τοῦ κάτω, ἐξ ὧν ἐλάμβανε χαρακτῆρά τινα δυστροπίας καὶ δεσποτισμοῦ. Ἐνόσῳ ὁ ἐπίσκοπος ἐσιώπα, αὐτὴ τὸν ἐλάλει ὁριστικῶς, μετά τινος ἐλευθερίας μόλις ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ συνεχομένης· ἀλλ' εὐθὺς ὡς ὁ δεσπότης ἤνοιγε τὸ στόμα του, ὑπήκουεν, ὡς εἴδομεν, παθητικῶς καὶ αὐτὴ, καθὼς ἡ κυρία Βαπτιστίνη. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη οὔτε λέξιν ἐπρόφερε. Περιωρίζετο ὑπακούουσα ἀείποτε ἢ χαριζομένη. Οὔτε νέα ἡ κυρία Βαπτιστίνη ἦτο ποτὲ εὐειδής· εἶχε τὰ κυανᾶ της ἐκεῖνα ὄμματα ὀγκώδη πολὺ, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μετώπου της, τὴν ῥῖνα ἐπιμήκη καὶ ἀνασεσυρμένην· ἀλλ' ὅμως ἡ μορφή της, ἐν συνόλῳ, παρίστα, ὡς εἴπομεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀνέκφραστον ἀγαθότητα. Ἐκ γενετῆς ὑπῆρξε προωρισμένη εἰς τὴν εὐαγγελικὴν πρᾳότητα· ἡ πίστις δ' ἔπειτα, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπὶς, αἱ τρεῖς αὗται ψυχοτρόφοι ἀρεταὶ ἀνύψωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν πρᾳότητα ταύτην μέχρι τῆς ἁγιότητος. Ἡ φύσις ἔπλασε πρόβατον, καὶ ἡ θρησκεία ἐκ προβάτου ἄγγελον. Ταλαίπωρε κόρη ἁγνή! Γλυκεῖα ἐκλείψασα μνήμη!

Ἡ Βαπτιστίνη τοσάκις ἔκτοτε διηγήθη τὰ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα διατρέξαντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου, ὥστε πολλοὶ τῶν εἰσέτι ζώντων ἐνθυμοῦνται καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῶν λεπτομερείας.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἐπίσκοπος εἶχεν εἰσέλθει, ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐλάλει πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἐκτενῶς πῶς περὶ πράγματος ὅπερ αἰωνίως ἐκοπάνιζε, καὶ εἰς τοῦτο ὁ δεσπότης πρὸ πολλοῦ εἶχε συνειθίσει. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν κλείθρων τῆς θύρας τοῦ δρόμου.

Φαίνεται ὅτι ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, ἐξελθοῦσα ν' ἀγοράσῃ ἐδώδιμόν τι διὰ τὸ δεῖπνον, εἶχεν ἀκούσει ἀνθρώπους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον νὰ ὁμιλῶσι μεταξὺ αὐτῶν. Κάποιος, ἔλεγον, ἄνθρωπος ὕποπτος, ἄνθρωπος ἀπαισίας ὄψεως, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, καὶ περιεφέρετο, καὶ φρόνιμα ὁ καθεὶς θὰ ἔκαμνε νὰ μὴ μείνῃ ἀργὰ ἔξω τῆς οἰκίας του, ἐπειδὴ ἦτον ἐνδεχόμενον ν' ἀπαντηθῇ διὰ νυκτὸς ὑπ' αὐτοῦ, καθόσον μάλιστα ἡ ἀστυνομία ὑπηρετεῖτο κακῶς, διότι ὑπῆρχεν ἐχθροπάθεια μεταξὺ τοῦ κυρίου νομάρχου καὶ τοῦ κυρίου δημάρχου, οἵτινες ἐζήτουν καὶ οἱ δύο νὰ προκαλέσωσι πράγματα, ὅπως εὕρῃ ἀφορμὴν ὁ εἷς νὰ ῥίψῃ τὰ π αἴσματα εἰς τὸν ἕτερον. Ὥστε πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος ἦτον ἀνάγκη νὰ φροντίσῃ μόνος περὶ τῆς ἰδίας του ἀσφαλείας, νὰ κλείσῃ τὴν οἰκίαν του ἐπιμελῶς, νὰ κλειδώσῃ καὶ νὰ περαντώσῃ καλὰ τὰς θύρας του, κτλ.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐπίτηδες ἔδωσε τόνον εἰς τὸν τελευταῖον λόγον τοῦτον· ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος, ἅμα ἐλθὼν ἐκ τοῦ κοιτῶνός του, ὅπου εἶχεν αἰσθανθῇ ψῦχος, ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τῆς ἑστίας καὶ ἐθερμαίνετο, καὶ εἶχεν εἰς ἄλλα τὸν νοῦν· ὥστε μηδεμίαν προσοχὴν ἐφάνη δόσας εἰς τὸν τόνον τοῦ λόγου ὃν ἔρριψεν ἡ κυρὰ Δοξαστή. Αὐτὴ ἐπανέλαβε τὸν αὐτὸν λόγον. Τότε δὲ ἡ κυρία Βαπτιστίνη, θέλουσα νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὴν θεράπαιναν, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀπαρέσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ μετὰ συστολῆς. — Ἠκούσετε, δεσπότη, τί λέγει ἡ κυρὰ Δοξαστή;

— Ναὶ, κάτι ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξα καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος. Καὶ στρέψας ὀλίγον τὴν καθέδραν του, θέσας δὲ καὶ τὰς δύο του χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἀνεγείρας πρὸς τὴν γραίαν θεράπαιναν τὸ ἱλαρὸν πρόσωπόν του, φωτιζόμενον κάτωθεν ὑπὸ τῆς φλογὸς τῆς ἑστίας· — Τί ἔλεγες; τί ἔτρεξεν, εἶπες; τί ἀκολουθεῖ; Εἰς κανένα εὑρισκόμεθα μεγάλον κίνδυνον;

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἤρχισεν ἐκ νέου ὅλην τὴν ἱστορίαν της, προσθέτουσα καὶ ὑπερβολὰς, καίτοι μὴ αἰσθανομένη τοῦτο. Κάποιος ὡσὰν ἀτσίγγανος, ὡσὰν γύφτος, ἕνας ξυπόλητος ἄνθρωπος, εἶδος ζήτουλα, ἐπικίνδυνος ὅμως, πολὺ ἐπικίνδυνος, εὑρίσκετο αὐτὴν τὴν ὥραν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πόλιν. Ὑπῆγεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ καταλύσῃ εἰς τοῦ Λοβάρου τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν δεχθοῦν. Τὸν εἶδαν ἐκεῖ περὶ τὸ μούχρωμα νὰ τριγυρνᾷ. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ σακκὶ εἰς τὸν ὦμον καὶ μὲ σχοινί. Ἕνας ὡς ἐκεῖ ἀπάνω ἀγριάνθρωπος.